

"Sein Charakter muss geformt werden"

Albanische Übersetzung

Guri i Ndërtimit Frymor Nr. 39

"Karakteri i Tij duhet të formohet"

Romakëve 8,28–29

„Ne e dimë se atyre që e duan Perëndinë, të gjitha gjërat u shërbejnë për të mirë, atyre që janë thirrur sipas qëllimit të Tij. Sepse ata që Ai i njohu që më parë, i paracaktoi edhe që të bëhen të njëjtë me shëmbëlltyrën e Birit të Tij, që Ai të jetë i Parëlinduri ndër shumë vëllezër.“

Jezusi na ka dhënë shembullin se nga çfarë duhet të shikojmë, kur Ai na e ka pasqyruar jetën e Tij përmes Fjalës, se çfarë duhet të shohim. Kur shikojmë në pasqyrën e Perëndisë, ne duhet ta shohim veten të barazuar me Të. Ky është një shembull i përsosur.

Por tani ne vërejmë, teksa ecim nëpër jetë, se karakteri ynë formon pamjen se kush jemi. Të gjithë e dinë këtë. Karakteri yt të formon në atë që je. Ju keni parë njerëz pranë të cilëve thjesht të pëlqen të jesh, edhe pse ndoshta nuk i përkasin të njëjtës shtresë shoqërore si ju. Ndoshta janë nga një racë tjetër, me ngjyrë, kafe apo të verdhë. Por ka diçka te karakteri i tyre, që të bën të ndihesh mirë në praninë e tyre. Sepse çdo person është një dinamo e vogël më vete dhe rrezaton një atmosferë.

Pastaj, ndoshta keni parë edhe njerëz me prejardhje fisnike ose me pozitë të lartë, por megjithatë gjithmonë jeni ndjerë të lehtësuar kur jeni larguar prej tyre. Kjo ndodh thjesht sepse ata krijojnë rreth vetes një atmosferë të tillë. Asgjë kundër tyre, janë njerëz të mirë, por ju thjesht nuk e pëlqeni atë atmosferë në të cilën ata janë. Dhe karakteri i tyre krijon atë që ata janë dhe i bën ata të tillë siç janë.

Tani, me mesazhin tonë, a mund të qëndrojmë përpara pasqyrës së Fjalës së Perëndisë dhe të shohim Krishtin të pasqyruar në jetën tonë? A mund ta durojmë turpin e mesazhit për të cilin ne qëndrojmë këtu? Dikush mund të thotë diçka për këtë, por ti nuk e hap gojën dhe nuk thua asgjë.

Ai ishte shembulli, sepse Perëndia e pasqyroj karakterin e Tij nëpërmjet Tij (1 Pjet. 2,21–24). Dhe kur ne jemi bij dhe bija të Perëndisë dhe Perëndia e pasqyron karakterin e Tij në ne, atëherë ne do të bëhemi të ngjashëm me Të. Kjo është dëshira e zemrës sime. Unë mendoj se kjo është dëshira e çdo besimtari: të bëhemi gjithnjë e më shumë të ngjashëm me Të (1 Gjon. 3,1–3).

Oh, asnjë natyrë tjetër nuk mund ta bënte këtë. Jo, sepse Ai ishte karakteri i formuar, i përsosur i Perëndisë.

Sepse e gjithë natyra kishte një karakter të rënë (Rom. 3,9–12). Të gjithë njerëzit kishin një karakter të rënë. Madje edhe gjithçka që ishte nënshtruar njeriut kishte rënë. Çdo gjë kishte një karakter që po vdiste.

Por Ai kishte një karakter të gjallë; prandaj Ai e shprehu atë në Krishtin dhe pagoi çmimin. Dhe pastaj, për shkak të bindjes së Tij, Ai e ringjalli Atë në ditën e tretë.

Kjo na jep provën. Na jep sigurinë se, përderisa jemi në Të, ne tashmë jemi ringjallur bashkë me Të (Efes. 2,4–7).

Ne jemi të ftuar që karakterin tonë ta formojmë në të Tijin, përmes hirit të Tij. Jemi të ftuar, mbani mend, të bëhemi karaktere si Ai. Nëse jemi të gatshëm ta lëmë mënjatë karakterin tonë (Hebr. 12,13) dhe të lejojmë të formohemi larg asaj që ishim: “mburravecë, mendjemëdhenj, dashamirë të kënaqësive më shumë se të Perëndisë, shpifës, të papërmbytur, blasfemues ndaj atyre që përpiqen të bëjnë të drejtën, që kanë pamjen e jashtme të përshpirtërisë, por e mohojnë fuqinë e Fjalës” (2 Tim. 3,1–5).

Ne duhet ta marrim tërë, ungjillin e plotë. Duhet. Dhe tani, meqë konsiderohemi si njerëz të ungjillit të plotë, ne duam që karakteri ynë të formohet. Jemi të ftuar të formohemi në shëmbëlltyrën e Tij, që të mund të pasqyrojmë praninë e Tij. “Dhe veprat që bëj Unë, edhe ju do t’i bëni” (Gjon. 14,12). “Jetën që jetoj Unë, edhe ju do ta jetoni.” Ne jemi të ftuar nga Perëndia, ta marrim Atë si shembull dhe ta lejojmë karakterin tonë të formohet në të Tijin. Çfarë gjëje e mrekullueshme!

Nëse atëherë karakteri i Tij mund të jetë në ne, atëherë jemi bërë bij, sepse kemi mendësinë e Krishtit, e cila është karakteri i Tij. Mendësia jote e formon karakterin tënd.

Pali tha: „Le të jetë në ju ajo mendësi që ishte në Krishtin Jezus.“ (Fil. 2,5–11). Kjo formon karakterin e një biri të Perëndisë. Ne duam ta bëjmë këtë Bibël pasqyrën tonë (2 Kor. 3,18) dhe të lejojmë që të formohemi nga karakteri i Tij, në mënyrë që ta kemi karakterin e Tij. Mendësinë e Tij, duke pasur në ne mendësinë që ishte në Krishtin.

Çfarë duhej të bënte mendësia që ishte në Krishtin? Të qëndronte gjithmonë tek Fjala e Atit. Pa marrë parasysh çfarë dukej e shkëlqyeshme apo çfarë dukej ndryshe, kjo nuk e lëkundte aspak. Fjala e Atit ishte ajo që kishte rëndësi. Kudo që Ai u përball me djallin, Ai as nuk e përdori fuqinë e Tij për ta mposhtur. Ai përdori Fjalën, sepse Ai ishte Fjala.

A e keni menduar ndonjëherë këtë? Ai kurrë nuk shkroi një libër, sa kohë që ishte mbi tokë. Sa dimë ne, Ai kurrë nuk shkroi asgjë, vetëm një herë: atëherë kur shkroi në rërë (Gjon 8,2–11). Pastaj, me shumë gjasë, e fshiu përsëri. Pse nuk shkroi asnjë fjalë? Sepse Ai ishte Fjala. Shikoni, Ai e jetoi Fjalën. Ne nuk kemi nevojë për kaq shumë libra, nëse ju bëheni një letër e shkruar e Perëndisë (2 Kor. 3,1–3). Kjo është ajo që Perëndia dëshiron që ju të jeni: shëmbëlltyra të Tij. [1]

Dhe kështu, kisha do të vijë përmes shfajësimit, shenjtërimit dhe pagëzimit me Frymën e Shenjtë (rivendosja e dhuntive), duke hyrë gjithnjë e më shumë në shëmbëlltyrën e formuar të Krishtit. Krishti është Dhëndri dhe nusja është një pjesë e Dhëndrit. Duhet të jetë një Kishë e Fjalës, jo një kishë konfesionale. Duhet të jetë një Kishë e Fjalës, Fjala e bërë e njohur dhe e vërtetuar përmes Fjalës së konfirmuar të Perëndisë. [2]

Perëndia rridhte përmes Tij, ashtu siç do të rridhte era përmes një ndërtese ose uji poshtë një lumi... Ai dhe Fjala, që janë një. Asnjë karakter tjetër nuk do të mund ta bënte këtë, sepse Ai ishte i vetmi që nuk lindi nga mishi. Të gjithë të tjerët lindën përmes dëshirës seksuale, përmes mishit. Por Ai lindi pa dëshirë seksuale. Ai lindi nga virgjëra (Luk. 1,26–38; Isa. 7,14).

Perëndia e bëri Vetën ashtu siç jemi ne. Ai mori natyrën e Tij, atë që Ai ishte, tiparin e karakterit të Tij si Perëndi, dhe e shtriu çadrën e Tij këtu poshtë dhe u bë njeri.

Ai e bëri Vetveten një tendë, një trup, për të banuar në të, dhe ky trup njihet si Jezusi. Perëndia jetoi në Krishtin (2. Kor. 5,18–19). Shikoni, Ai u bë njeri për të na shpëtuar. Dhe Ai mori mbi Vete formën tonë (Rom. 8,3–4), që të mund të formonte në ne karakterin e Tij.

Dhe karakteri i Tij ishte ky: Ai bënte gjithmonë gjithçka që i pëlqente Perëndisë dhe qëndronte në Fjalë. Këtë dëshiron Ai edhe nga ne, që të qëndrojmë në Fjalën e Perëndisë, të gjejmë vendin tonë dhe pastaj të dimë se ku qëndrojmë. Qëndro në Fjalën e Tij! Dhe mendoni, ne jemi të ftuar që karakterin tonë ta formojmë në të Tij. Tani, ne do të zbulojmë se çfarë kemi bërë: ta formojmë karakterin tonë, përmes Frymës së Tij, në të Tij. Atëherë, përmes Tij, ne jemi bij të Perëndisë, duke pasur mendësinë e Tij në ne, për ta formuar karakterin tonë në të Tij, mendësinë e Tij.

„Le të jetë në ju ajo mendësi që ishte në Krishtin Jezus.”

Kur kjo mendësi është në ju, atëherë do ta shihni...

Ai bëri vetëm atë që i pëlqente Perëndisë. Ai e dinte kush ishte. Ai erdhi si Biri i Perëndisë. Ai e dinte se duhej ta zinte atë vend. Karakteri i Tij duhej të ishte i tillë. Dhe pasi Ai e kishte zënë atë vend, kur e dinte se çfarë kërkohej nga Mesia, Ai gjithmonë kërkonte Perëndinë për t'i bërë këto gjëra dhe nuk bënte asgjë derisa Ati t'ia tregonte.

Tani, kur ta gjesh vendin tënd, motër ose vëlla, nuk dua të të lëndo, por ti do ta gjesh vendin tënd si i krishterë në Fjalë. Jo atë që thotë kredoja (njohuria e besimit) ; ajo është këtu poshtë, në këtë ushqim të ulët për top, që do të shkatërrohet. Shikoni, ti e gjen vendin tënd si i krishterë, sepse karakteri yt po formohet sipas karakterit të Krishtit. Ti je Zoe, ashtu siç ishte Ai Zoe. Atëherë, kur Bibla thotë se një grua nuk duhet t'i presë flokët, si mund ta bëjë ajo? (1. Kor. 11,1–16). Ajo thotë se burri është kryetari i shtëpisë; si mund të jeni ju gratë? Çfarë po ndodh me ju burra, që jeni bij të Perëndisë? Shikoni, ju nuk po e gjeni vendin tuaj. Ju jeni të ftuar të vini dhe të merrni karakterin e Tij. Duke pasur karakterin e Tij në vete, ai ju formon në të njëjtën mendësi që ishte Ai, dhe mendësia e Tij ishte gjithmonë e drejtuar kah ajo që Ati e kishte caktuar të bënte.

Ai tha: “Hulumtoni Shkrimet, sepse ato dëshmojnë për Mua.” (Gjoni 5,39–40). Me fjalë të tjera: “Nëse Unë nuk bëj saktësisht atë që Shkrimi thotë se duhet të bëj, atëherë më tregoni ku.” [3]

Ju kurrësi nuk mund të nxirrni një karakter tjetër vetëm duke e pranuar atë karakter në veten tuaj. Këtë nuk mund ta bëjë një kishë. Këtë nuk mund ta bëjë një besim i shpallur. Këtë nuk mund ta bëjë një konfesion. Këtë nuk mund ta bëjë arsimi. Duhet të jetë një lindje (1 Pjet. 1,23). Duhet të jetë një vdekje e vetvetes dhe lejim i Perëndisë të hyjë brenda. Nëpërmjet hirit të Krishtit, Ai formon në ju këtë lloj karakteri, që ju të bëheni “Ai”, dhe jeta juaj dhe Jeta e Tij të bëhen e njëjta. Atëherë jeni bij dhe bija të Perëndisë. [1]

Mëkati është i bukur në sytë e botës, por Perëndia nuk paraqitet në këtë lloj bukurie. A e keni ditur këtë? Perëndia paraqitet në karakter, në një karakter të bukur. [4]

Kur një burrë zgjedh një grua, kjo pasqyron karakterin dhe ambiciet e tij. Nëse ai merr një vajzë të re për grua, dhe merr një vajzë moderne, një vajzë të zakonshme, të shthurur, e dini, kjo vetëm tregon se çfarë është ai vetë... Nëse ai martohet me një mbretëreshë bukurie ose një mbretëreshë seksi, çfarëdo qoftë, kjo tregon se çfarë fshihet vërtet në atë burrë. Por një i krishterë kërkon karakter te një grua, sepse ai planifikon një shtëpi të ardhshme me këtë grua. Ai merr një grua shtëpiake. Dhe unë thashë: “Po ashtu edhe Krishti, sipas Fjalës së Tij këtu, na tregon se si do të jetë shtëpia jonë e ardhshme (Gjoni 14,1–3). Atëherë çfarë lloj gruaje do të zgjedhë Ai, një prostitutë denominacionale? Kurrë! Ai do të zgjedhë një grua që dallohet nga Fjala e Tij, dhe kjo do të jetë Nusja.” [5]

Por shihni, duhet planifikuar, vëzhguar dhe lutur kur zgjidhet një grua. Sepse kështu ne shohim Fjalën e premtimit. Shihni, nusja që një burrë do të zgjedhë do të pasqyrojë karakterin e tij. Ajo pasqyron atë që është brenda tij.

Tani, a mund ta imagjinoni një burrë të mbushur me Frymën e Shenjtë, që të marrë diçka të tillë për grua? Unë thjesht nuk e shoh kështu, vëlla; nuk mund ta kuptoj këtë, sepse, vini re, ajo pasqyron atë që është brenda tij.

Ajo do ta ndihmojë atë që të përgatisë shtëpinë e tij të ardhshme.

Tani, le të kalojmë për një çast në anën frymërore.

Nëse shihni një kishë që është në botë, vepron si bota, përzihet me botën, merr pjesë në botë, dhe i mban urdhërimet e Perëndisë aq pak, sikur Ai të mos i kishte shkruar kurrë (Mat. 22,34–40), atëherë mund ta imagjinoni se Krishti nuk do ta marrë një nuse të tillë. A mund ta imagjinoni kishën moderne sot si një nuse? Jo për Zotin tim! Unë vështirë se mund ta shoh këtë. Jo. Mbajeni mend tani: një burrë dhe gruaja e tij janë një. A do t'i bashkoheshit ju një personi të tillë? Kjo me siguri do ta zhgënjente pak besimin tim tek ju.

E si do të ishte atëherë, nëse Perëndia do t'i bashkohej diçkaje si një prostitutë e zakonshme denominacionale? Mendoni se Ai do ta bënte një gjë të tillë? Ata kanë një formë perëndishmërie, por e mohojnë fuqinë e saj

(2 Tim. 3,1–5). Ai kurrë nuk do ta bënte këtë. Ajo duhet ta ketë karakterin e Tij në vete. Kisha e vërtetë, me të vërtetë e rilindur, duhet ta ketë karakterin që ishte në Krishtin, sepse burri dhe gruaja janë një. Dhe nëse Jezusi bënte vetëm atë që i pëlqente Perëndisë, e mbante Fjalën e Tij dhe e shprehte Fjalën e Tij, atëherë nusja e Tij duhet të jetë e të njëjtit karakter (Gjoni 5,19–20).

Nusja e vërtetë e tërheq vëmendjen e Perëndisë duke e mbajtur Fjalën e Tij. Vëreni tani. Tani duam ta shohim Krishtin.

Ju thoni: “Por prit pak tani, po kjo bukuri për të cilën po flet?” Bibla thotë te Isaia 53,2 se, kur erdhi Jezusi, nuk kishte bukuri tek Ai që ne të gjenim kënaqësi në Të. A është e vërtetë kjo? Nuk kishte bukuri. Nëse Ai do të kishte ardhur me bukurinë botërore, ashtu siç bën Satani sot, njerëzit do të vraponin pas Tij dhe do ta pranonin Atë, ashtu siç bën kisha sot. Ata do t'i besonin Atij dhe do ta pranonin Atë, ashtu siç e pranojnë sot Satanin. Pa dyshim që po. Por Ai nuk erdhi në këtë lloj bukurie, por Ai gjithmonë vjen në bukurinë e karakterit. Atëherë, Krishti nuk ishte një burrë i bukur, i madh, i fortë, i pashëm sipas botës. Perëndia nuk zgjedh këtë lloj.

Mendoj për atë se si dikur një profet u ngjit për të vajosur një mbret nga bijtë e Isait, një mbret tjetër në vend të Saulit. Dhe Isai ia nxori përpara bijtë e tij të mëdhenj, të fortë dhe të bukur. Ai tha: “Kurora do t’i përshtatet pikërisht këtij mbi kokë.” (1 Sam. 16,1-13). Por kur profeti deshi të derdhte vajin mbi të, ai tha: “Perëndia e ka hedhur poshtë.” Dhe kështu i hodhi poshtë secilin prej tyre, derisa erdhi te një djalosh i vogël, me shpatulla të rëna, me pamje të ashpër. Mbi të ai derdhi vajin dhe tha: “Perëndia e ka zgjedhur.” Shihni, ne zgjedhim sipas syve. Perëndia zgjedh sipas karakterit.

Karakter — nuk ka pasur kurrë karakter tjetër si ai i Jezu Krishtit.

Tani, për një çast. Ja ku është çështja. Ai zgjedh një Nuse, që të pasqyrojë karakterin e Tij, ndërkohë që kishat moderne të sotme me siguri e humbasin programin e Tij këtu për miliona milje, sepse e mohojnë se kjo është e vërteta. Atëherë, si mund të jetë? Ai po pret ditën kur kjo Nuse do të formohet (Hebr. 13,8; Rom. 8,29), pikërisht ashtu siç ishte Ai. Duhet të jetë i njëjti mish, e njëjta kockë, e njëjti Frymë, gjithçka e njëjtë, e formuar saktësisht; dhe këta të dy do të bëhen një (Efes. 5,30-32). Derisa kisha të bëhet kjo, ata nuk janë një. Karakteri i Tij, Fjala për këtë epokë, duhet të formohet. Ajo duhet të formohet ashtu siç është Ai.

Ai po shikon karakterin e saj, karakterin e Krishtit. [6]

Karakter i është një fitore, jo një dhuratë (2 Tim. 2,11-13). Një njeri pa karakter nuk mund të sundojë, sepse fuqia pa karakter është satanike. Por fuqia me karakter është në gjendje të sundojë. Ju duhet të vuani që të mund të sundoni (Rom. 8,17). Arsyeja për këtë është se ky karakter nuk mund të arrihet kurrë pa vuajtje (Jak. 1,2-5). Dhe meqë Ai dëshiron madje të ndajë Fronin e Tij me ne, mbi të njëjtën bazë siç Ai fitoi dhe u ul në Fronin e Atit të Tij (Zbul. 3,21), edhe ne duhet të fitojmë që të mund të ulemi me Të në Fronin e Tij. Dhe vuajtja e vogël, e përkohshme, nëpër të cilën po kalojmë tani, nuk është e denjë të krahasohet me lavdinë e madhe që do të zbulohet në ne kur Ai të vijë (2 Kor. 4,11-18). Oh, çfarë thesare janë ruajtur për ata që janë gati të hyjnë në Mbretërinë e Tij përmes shumë shtrëngimeve (Vep. e Apostujve 14,22).

„Mos u çuditni nga prova e zjarhtë që ka ardhur ndër ju për t’ju sprovuar, sikur t’ju ndodhte diçka e pazakontë.“ (1 Pjet. 4,12–14).

Kjo është ajo që tha Pjetri. A është e çuditshme që Perëndia dëshiron të zhvillojë në ne një karakter të ngjashëm me Krishtin, i cili vjen përmes vuajtjeve? Jo. Dhe të gjithë ne kemi sprovë dhe prova. Të gjithë ne tundohemi dhe disjolinohemi si bij. Nuk ka asnjë të vetëm që nuk duhet të kalojë nëpër to.

Kisha që nuk vuan dhe nuk sprovohet, nuk e ka atë dhe nuk është nga Perëndia.

„Sepse kë Zoti e do, e ndëshkon dhe rreh çdo bir që e pranon. Por nëse jeni pa ndëshkim, në të cilin të gjithë kanë pasur pjesë, atëherë jeni të paligjshëm dhe jo bij!“ (Hebr. 12,4–11). [7]

Por ka edhe një ar të Perëndisë. 1 Pjet. 1,7: „Që prova e besimit tuaj, shumë më e çmuar se ari që prishet...“

Ari i Perëndisë është një karakter i ngjashëm me Krishtin, i cili nxirret në furrën e zjarhtë të vuajtjeve. Ky është lloji i drejtë i arit (Isa. 48,10). Por çfarë lloj ari ka kisha sot? Ajo nuk ka asgjë tjetër veç arit botëror, të përkohshëm. Ajo është e pasur. Ajo është e vetëkënaqur. Ajo ka bollëk sipas kriterit kryesor të Frymëris. Dëshmia e bekimeve të Perëndisë dhe e drejtësisë së mësimit tani matet sipas asaj se sa njerëz të pasur janë të lidhur me të.

„Do të ishte më mirë të vini, para se të jetë tepër vonë,“ tha Zoti, „dhe të blini nga Unë ar të sprovuar në zjarr, dhe atëherë do të jeni vërtet të pasur.“ (Zbul. 3,15–19).

A e kuptojmë këtë? Më dëgjoni: „Lakuriq (fizikisht) kemi ardhur në botë, por lakuriq (Frymërisht) nuk do të largohemi prej saj.“

Jo, jo. Ne do të marrim diçka me vete. Dhe ajo diçka është gjithçka që mund të marrim me vete — as më shumë, as më pak. Prandaj, duhet të kujdesemi tani që të marrim me vete diçka që na bën të drejtë para Perëndisë. Çfarë do të marrim me vete? Ne do të marrim karakterin tonë, vëlla; kjo është ajo që do të marrim me vete.

Tani, çfarë lloj karakteri do të marrësh me vete? A do të jetë si karakteri i Tij, i formuar përmes vuajtjeve në furrën shkrirëse të mjerimit (Psalmi 34,20), apo do të jetë butësia e këtij populli pa karakter të Laodicesë?

Kjo varet nga secili prej nesh, sepse atë ditë secili do të duhet të mbajë barrën e vet (Matth. 6,33–34). [8]

Nuk ka absolutisht asnjë mënyrë tjetër për të fituar durim. Ai duhet të vijë përmes provës së besimit tonë. Romakëve 5,3 thotë: „Shtrëngimi prodhon durim.“ Sa shumë e vlerëson Perëndia këtë përpunim të durimit tonë, shihet te Jakobi 1,4: „Por durimi le ta ketë veprën e vet të përsosur, që të jeni të përsosur dhe të plotë, pa ju munguar asgjë.“ Vullneti i Perëndisë për ne është përsosmëria. Dhe kjo përsosmëri është durimi – pritja tek Perëndia (Psalmi 62,2–3.6–7). Ky është procesi i zhvillimit të karakterit. [9]

Ju mund të keni një emër kishe, emrin „Branham Tabernakel“ ose Metodist, ose çfarëdo kishe që të frekuentoni. Kjo nuk është çështja, miq. Shihni, është diçka tjetër; është karakteri juaj, atë që Perëndia shikon. Ju mund të jeni Metodist, Baptist apo Presbiterian. Nuk është kjo. Është karakteri ai që Perëndia shikon, jo thjesht karakteri tokësor, por karakteri i Frymës së Shenjtë. [10]

Dhe nëse jam lindur nga Fryma e Perëndisë, atëherë jam pjesë e Perëndisë, kaq është. Jam i barabartë me Të, shihni, sepse Ai është Ati im. Atëherë jeta ime duhet ta pasqyrojë Atë; ashtu si jeta ime pasqyron babanë tim tokësor në pamjen që ai kishte. Thuhet se unë dukem tamam si babai im; prandaj është imazhi i tij që pasqyrohet në mua. Edhe babai yt, prindërit e tu, pasqyrohen në ty. Po kështu, Perëndia është Ati ynë dhe Ai pasqyrohet në ne, nëse jemi lindur nga Perëndia dhe këtu shndërrohemi në shëmbëlltyrën e Tij (Rom. 12,1–2; Gjoni 3,3–8). [11]

Ne jemi fëmijë të Perëndisë, këtë e dimë, dhe jemi bij dhe bija të Mbretit. Le ta pasqyrojë karakteri ynë praninë e Tij, pa marrë parasysh sa e vështirë bëhet. [12]

Tani, Fryma e Shenjtë nuk do të sillet gabimisht në një person dhe drejt në një tjetër. Ai do të bëjë që çdo person ta marrë këtë karakter hyjnor, sepse është një Frymë që ju udhëheq (Rom. 8,14). Ai ju nënshtron ndaj natyrës së Tij. Ju nuk e bëni Atë t'i nënshtrohet natyrës suaj; Ai ju nënshtron juve ndaj natyrës së Tij.

Fryma e Shenjtë bën që ju ta jetoni këtë dhe ta doni ta bëni. Oh, sa shumë e do njeriu t'i braktisë gjërat e botës kur Fryma e Shenjtë hyn brenda! Si ju pastron dhe ju lan Ai (1 Gjonit 3,3) dhe vendos brenda jush një dëshirë për ta ndjekur Atë, një etje dhe uri për gjithnjë e më shumë prej Tij, duke u zhytur plotësisht në Të. Ai sjell realitete. [13]